

เอ็กซ์ไฟล์เดือนตุลาคม ๒๕๕๑

ATR 72 HS-TRB “ชัยชนะ” ที่ท่าอากาศยานเชียงใหม่

เช้าวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๑ ผมขึ้นเครื่องบินจากท่าอากาศยานเชียงใหม่กลับกรุงเทพฯ อากาศยานที่ผมนั่งเป็น อากาศยานลำเก่าแก่ของฝูงบิน A 300-622R เธอคือ HS-TAK (นามพระราชทาน “พญาไท”) มองออกไปทางห้องบังคับการบิน ผมเห็นอากาศยาน ATR 72 HS-TRB นามพระราชทาน “ชัยชนะ” ในโฉมใหม่ ย่อมต้องตื่นตื้นตันดีใจ เพราะไม่พบเห็นเธอมานานแล้ว ก่อนหน้านั้นเคยพบแต่ HS-TRA “ลำปาง” ซึ่งแต่งตัวเป็น Humming bird ประจำสายการบิน Nok บินระหว่างเชียงใหม่ และแม่ฮ่องสอน ส่วนอีกลำหนึ่งที่พบ เป็นอากาศยานของ A320 ของ Air Asia

ATR 72 HS-TRB “ชัยชนะ” และ A320 ของ Air

Asia มาท่าอากาศยานเชียงใหม่ ท่ามแสงแดดอุ่นตอนเช้า

ไปหนองจอก

หากคิดว่า ที่ซึ่งเคยอยู่ หรือทำงาน เป็นเสมือนบ้าน ก็กล่าวได้ว่า คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร เป็นเสมือนบ้านหลังหนึ่งของผม ที่เคยได้อาศัย จากการแนะนำของ เพื่อน คือ ดร.วรรณสิริ วัฒนศักดิ์ และดร.สมพร อรรถเศรษฐินวงศ์ ให้ไปช่วยสอนหนังสือในปี ๒๕๓๕ จำได้ว่าวันแรกที่เป็นครูสอนหนังสือ ทุกสิ่งทุกอย่าง ตั้งแต่การเดินทาง ที่รู้สึกว่าจะไกลมาก ๆ จากกรุงเทพฯ ไปมีนบุรี หนองจอกใช้ถนนสุวินทวงศ์ ซึ่งอีกเพียงไม่กี่อึดใจก็จะถึงจังหวัดฉะเชิงเทราแล้ว ไปถึงมหาวิทยาลัย หาที่จอดรถยากเย็นกว่ามเข้ม สุดท้ายได้ห้องเล็ก ๆ ด้านหน้าห้องอธิการบดี ที่ติดเรียน พบนักศึกษาเป็นจำนวนมาก (ร่วมร้อยคน) ตกใจว่าจะสอนอย่างไร หากนักศึกษาคุยกันเสียงดัง คงลำบากแน่ และแล้วทุกอย่างผ่านไปได้ดี จนกระทั่งผมมีวันนี้ ผมสอนหนังสืออยู่ที่ ม.ทม จนกระทั่งปี ๒๕๔๑ (ทั้งสองท่านที่แนะนำผมไปสอน และคนอื่น ๆ ที่ไปสอนพร้อม ๆ กัน เลิกเราไปก่อนหน้านี้อแล้วด้วยเหตุผลต่างกัน) หลังจากที่เราเริ่มเป็นอาจารย์พิเศษที่มหาวิทยาลัยอุบลราชธานีได้ปีเศษ ๆ หลังจากนั้น ได้ไปบรรยายพิเศษในวิชาการออกแบบคอนกรีตเสริมเหล็กอีกราวสองปี

เวลาผ่านไปกว่า ๑๐ ปีรวดเร็วเหมือนคิดปีก แปรลกแต่จริง ผมยังจำวันแรกที่เราไปสอนหนังสือได้ดีเหมือนเพิ่งผ่านไปเมื่อวันวาน ลูกศิษย์หลาย ๆ คนที่ผมได้พบในวันนั้น ก็ยังคงพบเห็นอยู่จวบจนทุกวันนี้ แตกต่างที่เขาเหล่านั้นเปลี่ยนจากนักศึกษาเป็นวิศวกร มีหน้าที่การงาน และอนาคตต่าง ๆ กัน ลูกศิษย์คนแรกที่ผมรู้จัก และจำเธอได้คืออัญชลี (เพราะเธอตัวอ้วน ๆ) อีกคนต่อมาคือ นักศึกษาที่ช่วยไปหาปากกาเขียนแผ่นใสมาให้ จำได้ว่าเป็นเด็กจากโรงเรียนอัสสัมชัญบางรัก คือนุรุชต์ ตั้งฐานทรัพย์ (หรืออาจารย์พลช ตั้งฐานทรัพย์ในปัจจุบัน) อีกสองคนที่จำได้ในลำดับถัด ๆ มาคือ พิษย์ บริสุทธิ์ดำรงกุล จากโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย (พิษย์เรียนจบแล้วไปเรียน

สัตวแพทย์ ปัจจุบันจึงกลายเป็น น.สพ พิชัย) และอีกคนหนึ่งเป็นนักเรียนกปร.ราชวิทยาลัย (คือกัมปนาท วรรณวงษ์ ที่ยังคงช่วยเหลือผมอยู่บ่อย ๆ)

วันหนึ่งในปลายเดือนกันยายน (วันศุกร์ที่ ๑๕) ผมต้องเดินทางไปประชุมสภาคณบดีวิศวกรรมศาสตร์ ที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีมหานคร ได้อาศัยอาจารย์บุญรัช (พลช) ไปรับที่บ้านเพราะผมเดินทางจากอุบลราชธานี ถึงบ้านกว่าจะทำธุระและเตรียมการสอนก็แทบไม่ได้นอน อาหารเช้าในบิมน้ำมันริมถนนสุวินทวงศ์ ช่วยให้อิ่มท้อง และเตือนความทรงจำ "เช้าวันเก่า ๆ" ที่เคยเดินทางไปสอนหนังสือ และแวะหาอะไรกินตามริมทาง วันนั้น นอกจากการประชุมในครึ่งเช้า ที่เหลือคือการพบปะทักทายกับคนรู้จัก โดยพะอาจารย์ที่เป็นลูกศิษย์ (อาจารย์วัฒนพงศ์ ทรัพย์มาลัย ปริญา จิตรลดา วลัยรัตน์ บุญไทย และธีระพล ใค้วสุวรรณ) ท่านหัวหน้าภาควิชา อาจารย์วิมเนศ วงศ์วัฒนา กรณาต้อนรับขับสู้ และไปกินข้าวมื้อเที่ยงด้วย ตกบ่าย ผมนั่งทำงานที่คณะฯ สักพักแล้วขอให้อาจารย์บุญรัชขับรถไปส่งที่ท่าอากาศยานดอนเมือง เพื่อเดินทางไปพิษณุโลก ผมนั่งทำงานในห้องรับรองพิเศษอยู่สองชั่วโมงเศษ จึงได้เวลาเดินทาง ถึงพิษณุโลกราว ๒๒.๐๐ น นอน และรุ่งขึ้นสอนหนังสือทั้งวัน ก่อนกลับกรุงเทพในคืนวันเสาร์นั้น ถึงกรุงเทพฯ ๒๓.๐๐ น ลูกศิษย์ที่ไปรับคือ กัมปนาท วรรณวงษ์ ถึงบ้านเที่ยงคืน และหลับเป็นตายเช่นเดิม แปลกแต่จริง การเดินทางที่ชวนนี้พบลูกศิษย์รุ่นแรกหลายคน รวมทั้งเพื่อน ๆ อาจารย์คนคุ้นเคย

ผมพบกับบุคคลทั้งหลายเหล่านี้อีกครั้งในคืนวันที่ ๒๐ ตุลาคม ที่โรงแรม Grand Hyatt เอราวัณ ซึ่งเป็นงานแต่งงานของอาจารย์บุญรัช ตั้งฐานทรัพย์กับป้อม (อาจารย์รุ่งสุรีย์ ใจเขียนแก้ว) นอกจากนั้นยังได้พบกับอาจารย์ชาญพจน์ ตั้งตรงจิต (อาจารย์เปี้ยก ปัจจุบันไปทำธุรกิจ ทั้งความเป็นวิศวกรไว้กับอดีต) กับน้องอิม ลูกสาวผู้น่ารัก

ซ้ายไปขวา ๑.

อาจารย์ธีรพล ๒. อาจารย์ธีรพล และอาจารย์วิมเนศ และ ๓. อาจารย์บุญรัช และอาจารย์วิมเนศ

ซ้ายไปขวา บนลง

ล่าง ๑. อาจารย์ ดร.รัฐภูมิ ปาวิชาติปริษา (มหาวิทยาลัยนเรศวร) และอาจารย์ธีรพล ๒. อาจารย์ชาญพจน์ และอาจารย์ปริญา ๓. อาจารย์ชาญพจน์ และน้องอิม และ ๔. ผม อาจารย์ธีรพล ชาญพจน์ และปริญา หลายคนไม่ได้อยู่ในรูป (อาจารย์วัฒนพงศ์ วลัยรัตน์ ชลิต อาจารย์น่องนุ้ย-พนิดา ซึ่งเป็นน้องสาวของเพื่อนสนิทผม และลูกศิษย์อีกหลาย ๆ คนที่นั่งโต๊ะถัดไป

เมืองเชียงใหม่

ผมเดินทางไปเชียงใหม่ เข้าวันที่ ๑๐ ตุลาคม เพื่อบรรยายในโครงการอบรมของสมาคมวิศวกรรมสถานแห่งประเทศไทย (๑๕.๐๐ - ๑๒.๐๐) ถึงเชียงใหม่เช้า อากาศแจ่มใส เย็นสบาย ผมมีเวลาเตรียมตัวค่อนข้างมากเกิน

ควร ที่เหลือจึงนั่งหลับที่ Lobby โรงแรม การบรรยายราบรื่นดี เพราะเป็นวิทยากรคนแรก แต่หากถามความรู้สึก ช่วงหลัง ๆ ผมไม่ค่อยอยากจะไปบรรยายที่ไหน เพราะเกิดความรู้สึกหลาย ๆ ครั้งว่า คนเข้าอบรมหลายคน ไม่ได้มาเพราะอยากมา หากแต่ดูเหมือนเป็นการหลีกเลี่ยงความจำเจของงานประจำ เห็นว่า หลายคนลงชื่อแล้วถามหา เอกสาร หรือส่ง Handy drive มาขอ Copy ไฟล์นำเสนอ หรืออะไรก็ได้ ส่วนที่เหลือก็ หลบ ๆ ซ่อน ๆ หรือหลับ ๆ ตื่น ๆ รอเวลาจับใบประกาศนียบัตรกลับไปแสดงให้ต้นสังกัดดู อย่างไรก็ตาม ผมยังเชื่อและเห็นว่า ผู้เข้าอบรม ส่วนใหญ่ตั้งใจ และสนใจที่จะอบรม เสร็จจากการบรรยาย ผมพบอาจารย์ ดร. กำพล ทรัพย์สมบูรณ์ หัวหน้า ภาควิชาวิศวกรรมโยธา มหาวิทยาลัยนครสวรรค์ ซึ่งเป็นชาวจังหวัดเชียงใหม่ แวะมาทำธุระที่บ้าน ซึ่งจริง ๆ ก็อาจเป็น ความกรุณาของอาจารย์ท่านแหละที่จะช่วยขับรถพาผมไปตระเวนเที่ยวถ่ายรูปยังสถานที่ต่าง ๆ ดังนั้น หลังจากอ้อม ฟ้าซอขอร้านอร่อย การตระเวนถ่ายรูปจึงเริ่มทันที เพราะมีเวลาเพียงไม่กี่ชั่วโมง

เวียงกุมกามปรากฏอยู่ในเขตพื้นที่หมู่ ๑๑

ตำบลท่าวังตาล อำเภอสารภี จังหวัดเชียงใหม่ ในบริเวณชุมชนและหมู่บ้านห่างจากถนนมหิดลราว ๒ กิโลเมตร หรือประมาณ ๔ กิโลเมตรเศษจากท่าอากาศยานนานาชาติเชียงใหม่ หรือห่างจากตัวเมืองเชียงใหม่ไปทางทิศ ตะวันออกเฉียงใต้ประมาณ ๕ กิโลเมตร

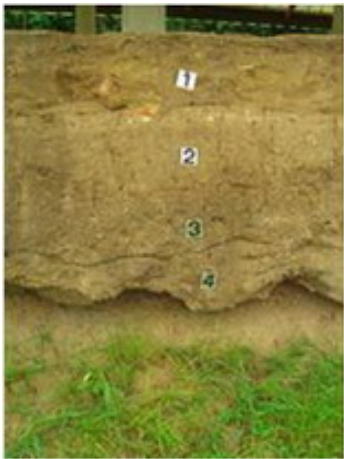
เวียงกุมกาม

เวียงกุมกามสร้างโดยพญาเม็งรายมหาราช (หรือมังรายมหาราช) เพื่อเป็นศูนย์กลางของล้านนาในราว พุทธศตวรรษที่ ๑๘ หลังจากที่กรีธาทัพจากเชียงรายนมายึดลำพูนจากพญาฮิบบาได้ใน พ.ศ. ๑๘๒๔ และต่อมาทรง มอบเมืองลำพูนให้อ้ายฟ้าปกครองลำพูนแทนพระองค์เมื่อ พ.ศ. ๑๘๒๖ จากนั้นพระองค์ก็เสด็จ ไปสร้าง เมือง อยู่ ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของเมืองลำพูน ประทับอยู่สาม ปี เห็นสภาพที่ตั้งเมืองเป็นที่ลุ่ม จึงทรงย้ายมาสร้าง เมืองใหม่เรียก เวียงกุมกาม เมื่อ พ.ศ. ๑๘๒๘ ณ ใกล้เคียงน้ำปิงโดยโปรดให้ขุดคูเวียงทั้งสี่ด้าน ไขน้ำแม่ปิงขังไว้ในคู เวียง และตั้งลำเวียงรอบทุกเบื้อง พญาเม็งรายทรงประทับอยู่จนถึง พ.ศ. ๑๘๓๕ ก็ทรงพบชัยภูมิที่จะสร้างเมืองใหม่ บริเวณ เชียงคอกสุเทพ และต่อมาทรงสร้างนพบุรีศรีนครพิงค์เชียงใหม่ เมื่อ พ.ศ. ๑๘๓๕ เชียงใหม่ก็เป็นราชธานี และศูนย์กลางของแคว้นล้านนานับแต่นั้นมา

เวียงกุมกาม ตั้งอยู่ริม แม่น้ำปิงเดิม (ปิงห่าง หรือบ้างเรียกเป็นภาษาพื้นเมืองว่า ปิงฮ้าง ซึ่งมีความหมาย ทำนองเดียวกันคือ ถูกทิ้งร้าง เพราะเปลี่ยนเส้นทางนั่นเอง) ในอดีตแม่น้ำปิง เป็นเส้นทางคมนาคมสายสำคัญ แม่น้ำปิงจะไหลผ่านเวียงเชียงใหม่ เวียงกุมกาม และเวียงลำพูน สู่มืองทางตอนใต้ เมืองที่แม่น้ำปิงไหลผ่าน สามารถติดต่อสื่อสารกันได้สะดวก เวียงกุมกามตั้งอยู่บนเส้นทางคมนาคม และเป็นเส้นทางผ่านของสินค้า เวียงกุมกามจึงมีฐานะเป็นศูนย์กลางการค้า เจริญรุ่งเรือง มีความสำคัญคู่กับเมืองเชียงใหม่ สืบต่อมาจนกระทั่งถึง สิ้นสมัยราชวงศ์มังราย (พ.ศ. ๑๘๓๕ - ๒๑๐๑) ลักษณะที่ตั้งจากภาพถ่ายทางอากาศ และสำรวจ ร่องรอยของคูน้ำ คันดินที่เป็นกำแพงเวียงโบราณ พบว่า เวียงกุมกามมีผังเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้ามีความยาวประมาณ ๘๕๐ เมตรไป ตามแนวทิศตะวันออกเฉียงใต้สู่ทิศตะวันออกเฉียงเหนือ และกว้างประมาณ ๖๐๐ เมตร ตัวเมืองยาวไปตามลำน้ำ ปิงสายเดิมที่เคยไหล ไปทางด้านทิศตะวันออกเฉียงของเมือง ดังนั้นในสมัยโบราณตัวเวียงกุมกามจะตั้งอยู่บนฝั่งทิศ

ตะวันตกหรือฝั่งเดียวกับเมืองเชียงใหม่ แต่เนื่องจากแม่น้ำปิงเปลี่ยนทิศทาง จึงทำให้เวียงกุมกามเปลี่ยนมาตั้งอยู่ทางฝั่งด้านตะวันออกคั้งที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ช่วงเวลาของการเปลี่ยนแปลงกระแสน้ำดังกล่าวคาดว่าจะอยู่ระหว่างพุทธศตวรรษที่ ๒๓ การเปลี่ยนแปลงของกระแสน้ำครั้งนั้น ทำให้เกิดน้ำท่วม เวียงกุมกามครั้งใหญ่จนเวียงกุมกามล่มสลาย และภายหลังน้ำท่วม แม่น้ำปิงเปลี่ยนเส้นทางจากเดิม ซึ่งเคยไหลไปทางด้านตะวันออกของเวียงกุมกาม มาไหลทางด้านตะวันตกของเวียงกุมกาม (แนวแม่น้ำปิงในปัจจุบัน) เวียงกุมกามเข้าสู่ยุคเสื่อมโทรม ถูกทิ้งร้างให้จมอยู่ใต้น้ำ หรือพื้นดิน จนกลายเป็นเมืองร้าง ไปในที่สุด เป็นช่วงระยะเวลาเดียวกับเมืองเชียงใหม่เข้าสู่ยุคเจริญในพุทธศตวรรษที่ ๒๔

อุทกภัยครั้งใหญ่นั้น ทำลายที่อยู่อาศัย วัดต่าง ๆ เหลือเพียงแต่ซากวิหาร และเจดีย์ร้าง จมอยู่ใต้ดินระดับความลึกจากพื้นดินปัจจุบันลงไปเฉลี่ยประมาณ ๑.๕ - ๒.๐ เมตร (วัดที่จมดินลึกที่สุดคือวัดอู่ค่าง มีชั้นดินปิดทับอยู่ ประมาณ ๑.๘ - ๒.๓ เมตร จากระดับพื้นดินเดิมของวัด รองลงมาคือ วัดปู่เปี้ย ซึ่งอยู่ที่ระดับความลึกประมาณ ๑.๕ - ๒.๐ เมตร) บริเวณวัดอู่ค่างถูกน้ำท่วมใหญ่ ทิศทางของกระแสน้ำมาจากทิศเหนือ และตะวันตกเฉียงเหนือ ไหลเข้ามาทางด้านตะวันตกของวัดอู่ค่าง ปะทะกับวิหารด้านตะวันตกเฉียงเหนือ ทำให้กระแสน้ำอ่อนกำลังลงกรวด และทรายหยาบมากจะตกจมลงในบริเวณนี้ สันนิษฐานว่า กระแสน้ำจะต้องไหลเชี่ยว และแรงพอสมควร จึงสามารถพัดพาก้อนกรวด ทรายขนาดโตกว่า ๔ มิลลิเมตร ได้ ตะกอนเหล่านี้มีลักษณะกลมมนเหมือนก้อนกรวดตามท้องน้ำ และบางแห่งวางตัวเป็นชั้น เฉียงระดับ

ชั้นดินที่ทับถมกันไม่น้อยกว่า ๕ ชั้น บ่งบอกว่าเวียงกุมกามถูกน้ำท่วม (จาก

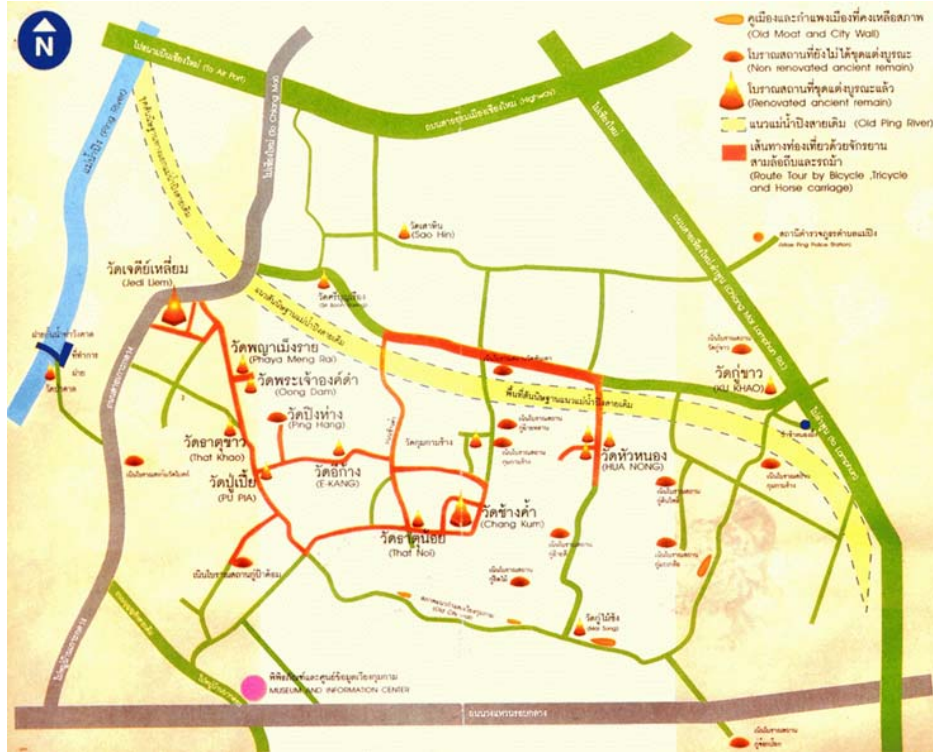
www.chomthai.com)

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๗ กรมศิลปากรได้ขุดค้นพบ "วัดกานโถม หรือ วัดช้างค้ำ" โบราณสถานสำคัญของเวียงกุมกาม ทำให้เมืองที่เคยมีในตำนานเล่าขานของล้านนา กลับกลายเป็นเรื่องจริง จากหลักฐานขุดพบโดยกรมศิลปากร เชื่อว่าเวียงกุมกามเป็นศูนย์กลางการค้าขาย โดยพบศิลาจารึกระบุว่า เวียงกุมกาม ได้รับศิลปวัฒนธรรมจากมอญ และพม่า ดังปรากฏร่องรอยรูปแบบของเจดีย์ ลายปูนปั้น และพระพุทธรูปที่มีพุทธลักษณะผสมผสานระหว่างล้านนาและพม่า ปัจจุบัน เวียงกุมกามได้แปรเปลี่ยนสภาพสู่โบราณสถานที่ยังคงค่าจากการขุดค้น พบโบราณสถาน กว่า ๒๐ แห่ง (ยังมีอีกหลายแห่งที่อยู่ระหว่างขุดค้นและบูรณะ) คือ วัดกานโถม (หรือวัดช้างค้ำ เป็นวัดที่เก่าแก่ที่สุดตามหลักฐานประวัติศาสตร์ ตั้งอยู่ตอนกลางของเวียงกุมกาม สร้างโดยช่างกาน โถมตามประสงค์ของพญาเม็งรายเพื่อสักการะพระมหากัสสปะเถระ เป็นวัดแห่งเดียวที่มีการบูรณะปฏิสังขรณ์อย่างต่อเนื่อง และปัจจุบันมีภิกษุจำพรรษาอยู่) วัดปู่เปี้ย วัดเจดีย์เหลี่ยม (วัดกู่คำ) วัดอู่ค่าง (วัดอู่ค่าง) วัดพระธาตุ

ขาว วัดคู่ป่าด้อม วัดพระเจ้าองค์ดำ วัดพญาเม็งราย วัดหัวหนอง วัดศรีบุญเรือง วัดกุมกามร้าง วัดธาตุน้อย วัดคูขาว วัดกุมกามทีปงาม วัดคูไม้ซัง วัดคูอ้ายหลาน วัดเสาทิน วัดพันเลา วัดหนองฝั่ง วัดพระอุตุ วัดบ่อน้ำทิพย์ วัดกุ่มะเกลือ วัดคูริตไม้ วัดคูอ้ายสี่ วัดคูจอกป้อก วัดโบสถ์ วัดข่อยสามต้น วัดปึงห่าง

การสำรวจและขุดค้นทางโบราณคดีเวียงกุมกาม พบหลักฐานสำคัญเป็นอันมาก โดยเฉพาะช่วยให้ประวัติศาสตร์ช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อระหว่างอาณาจักรทวารวดีและศรีอยุธยา ชัดเจนขึ้นที่ขุดพบ เป็นหลักฐานชั้นที่สำคัญที่สุดเกี่ยวกับวิวัฒนาการของอักษรไทย ซึ่งยังไม่พบที่แห่งใดมาก่อน

แผนที่เวียงกุมกาม (จาก <http://www.geocities.com/wiangkoomkam/index1.html>)

จุดเริ่มต้นบริเวณที่เริ่มขุดค้นพบเวียงกุมกาม วัดกานโถม (วัดช้างค้ำ) ซ้ายไปขวา บนลงล่าง ๑. ซุ้มประตูมุงใบตองตึง ๒. ถึง ๕. โบราณสถานแห่งแรกที่ค้นพบ มีลักษณะเป็นวิหาร ศิลปอิทธิพลทวารวดีและล้านนา ๖. บ่อน้ำ ไม่ทราบว่ามีบูรณะจากเค้าของเดิมหรือไม่

๑. อุโบสถวัดช้างค้ำ

ปัจจุบัน ๒. มีศาลาพญามังรายสร้างด้วยไม้ มีงานแกะสลักงดงาม เสาแปดเหลี่ยมด้านหน้า ใช้เป็นตัวอย่างสอนหนังสือได้ดี ๓. เจดีย์บนฐานสูงรูปแบบคล้ายพระธาตุหริภุญไชยอยู่ไม่น้อย ๔. และ ๕. บันไดนาค และซุ้มประตูหน้าต่าง มบ่งบอกศิลปะแบบหริภุญไชย-ล้านนา ผสมผสานกัน ในแผ่นป้ายโลหะบอกว่าสร้างปีพ.ศ.๑๘๓๔ มีการบูรณะปฏิสังขรณ์สืบเนื่องจวบจนปัจจุบัน

(ซ้ายไปขวา บนลงล่าง) ๑. วัดพระธาตุ

น้อย ไม้ไกลจากวัดกานโถม ๒. ฐานโบราณสถาน อุโบสถที่ใช้ทำฐานแต่มีขนาดใหญ่กว่าอุโบสถปัจจุบันราวสามหรือสี่เท่า ๓. ประมาณจากระดับดิน และต้นไม้บริเวณข้างเคียง วัดแห่งนี้คงจมดินอยู่ไม่น้อยกว่า ๑.๕๐ ถึง ๒ เมตร

สิ่งที่น่าสนใจจากการขุดค้นเวียงกุมกาม ณ จุดเริ่มต้น ที่วัดกานโถม (วัดช้างค้ำ) คือ พระพิมพ์ดินเผาศิลปะแบบลำพูน ขุดพบใต้อาสนวิหารของสถูปเจดีย์ขนาดเล็ก ด้านหลังวิหารโถง และซุ้มปราสาท จากลักษณะของพระพิมพ์ดินเผา พบว่า กลุ่มพระพิมพ์ดินเผาดังกล่าวเป็นสิ่งที่มียุ่มาก่อน และไม่มีความสัมพันธ์กับการก่อสร้างวิหารกานโถม และสถูปเจดีย์ สะท้อนว่า ก่อนที่พญามังรายจะมาสร้างเวียงกุมกาม ในบริเวณแห่งนี้เคยเป็นชุมชนสมัยหริภุญชัย มาก่อน กลุ่มประชากรที่มีวัฒนธรรมแบบหริภุญชัย หรือลำพูนนั้น ได้ตั้งรกรากกระจายอยู่โดยทั่วไปในแถบที่ลุ่มแม่น้ำปิงเชิงคดอยสุเทพก่อนที่พญามังรายจะเข้ามาตั้งบ้านสร้างเมือง อย่างน้อยก็ตั้งแต่พุทธศตวรรษที่ ๑๗ เป็นต้นมา (ข้อสันนิษฐานนี้ สอดคล้องกับ หลักฐานได้จากอีกหลายๆ แห่ง อาทิ บนยอดคดอยสันกู่เหนือคดอยสุเทพ ที่วัดคดอยคำและกลุ่มโบราณสถานร้างเชิงคดอยสุเทพ รวมทั้งศิลาจารึก ดังจะกล่าวต่อไป) เหตุนี้เอง จึงหล่อหลอมรูปแบบทางศิลปกรรม และสถาปัตยกรรมเป็นแบบล้านนา การขุดค้นที่ซุ้มปราสาท หรือซุ้มโงง ที่ประดิษฐานพระพุทธรูปที่ต่อเชื่อมกับตัววิหารนั้น ลึกลงไปในรากฐานของแท่นฐาน พบว่าภายใต้แท่นฐานนั้นมีร่องรอยของกระดูกสัตว์ใหญ่ประเภท วัว ควาย หรือม้า ถูกเผาปน ถัดถ่าน มีประทีปดินเผา และชิ้นส่วนพระพิมพ์ดินเผาปนอยู่ในหลุมรวมกัน ดูเหมือนเป็นพิธีกรรมที่ยังไม่เคยพบในโบราณสถานแห่งใดมาก่อน ลักษณะเช่นนี้อาจจะสะท้อนให้เห็นถึงลัทธิความ เชื่อที่ผสมผสานระหว่างพุทธศาสนากับความเชื่ออื่น ๆ ในช่วงที่กลุ่มชนชาวโยนก ที่รับเอาอิทธิพลวัฒนธรรม พุทธศาสนาของหริภุญชัยมาใหม่ ๆ ก็เป็นไปได้

หลักฐานอีกอย่างหนึ่ง คือ ชิ้นส่วนของศิลาจารึกจำนวนห้าชิ้น สลักบนศิลาทรายสีแดง จากการศึกษาของผู้เชี่ยวชาญ (ดร.ฮันส์ เพนซ์ แห่งสถาบันวิจัยสังคม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่) ได้สรุปว่า ศิลาจารึกทั้งห้าชิ้นนี้ เดิมคงเป็นจารึกอยู่ในหลักเดียวกันและ จารึกในช่วงระยะเวลาที่แตกต่างกัน ต่อมาแตกออกจากกัน มีส่วนที่ขาดหายไปหลายชิ้น ทั้งนี้ เนื่องจากซากโบราณสถานดังกล่าวเป็นเนินดินสูง ได้เคยถูกไถปรับพื้นที่ เมื่อประมาณ ๖๐ กว่าปีมาแล้ว เป็นไปได้ว่า บรรดาหลักฐานต่าง ๆ ตลอดจนศิลาจารึกก็ถูกกวาดกระจัดกระจายฝังอยู่ในดินทั่วไป จากการศึกษาร่องรอยของจารึกทั้งห้าชิ้น ปรากฏว่ามีลักษณะอักษรแบ่งออกได้เป็น ๓ แบบคือ อักษรมอญ ซึ่งเป็นอักษรเก่าที่สุดประมาณว่าอาจถูกจารึกในราว พ.ศ.๑๙๕๐-๑๙๕๐ อักษรลักษณะระหว่างอักษรมอญกับอักษรไทย (ซึ่งยังไม่เคยพบที่ไหนมาก่อน) เป็นลักษณะของอักษรที่แสดงวิวัฒนาการในช่วงเวลาที่คนไทยเขียนอักษรมอญมาเปลี่ยนแปลงเป็นอักษรไทยใหม่ เพื่อใช้เขียนเป็นภาษาไทย ประมาณว่าจารึกในราว พ.ศ.๑๙๒๐-๑๙๖๐ อักษรสุโขทัยและฝักขามรุ่นแรก เป็นจารึกครั้งสุดท้ายก่อนประมาณ พ.ศ.๑๙๔๐

หากสนใจ แนะนำให้ดูรูป และข้อมูลเพิ่มเติมที่ <http://www.geocities.com/wiangkoomkam/index1.html> และ <http://www.chomthai.com/forum/view.php?qID=61>

วัดเจดีย์หลวง

วัดเจดีย์หลวง ตั้งอยู่บนถนนพระปกเกล้า ใจกลางเมืองเชียงใหม่ เป็นที่ประดิษฐานเจดีย์ที่ใหญ่ที่สุดในจังหวัดเชียงใหม่ และเป็นหนึ่งในเจดีย์ใหญ่ในอุษาคเนย์ สร้างในรัชสมัยพระเจ้าแสนเมืองมา กษัตริย์องค์ที่ ๗ แห่งราชวงศ์มังราย (พ.ศ.๑๙๑๓-๑๙๕๔) ต่อมาพระยาดีโลกราชโปรดให้ช่างขยายเจดีย์ให้สูงและกว้างกว่าเดิมแล้วเสร็จเมื่อ พ.ศ. ๒๐๒๔ และอัญเชิญพระแก้วมรกตมาประดิษฐานระหว่าง พ.ศ.๒๐๑๑-๒๐๕๑ นานถึง ๔๐ ปี ในสมัยพระนางจิระประภา (ปีพ.ศ. ๒๐๘๘) ได้เกิดแผ่นดินไหว ทำให้ยอดเจดีย์หักโค่นลง ปัจจุบันเจดีย์มีความสูงคงเหลือ ๔๐.๘ เมตร ฐานกว้างด้านละ ๖๐ เมตร

หลังจากนั้นพระเจดีย์หลวงจึงถูกทิ้งให้ร้างมานานกว่า ๔๐๐ ปี กระทั่งปี พ.ศ. ๒๔๒๓ พระเจ้าอินทวิชยานนท์ เจ้าผู้ครองนครเชียงใหม่ องค์ที่ ๑ ได้ให้รื้อพระวิหารหลังเก่า และสร้างวิหารหลวงขึ้นใหม่ด้วยไม้ทั้งหลัง ช่วงปี พ.ศ. ๒๔๓๑-๒๔๘๑ สมัยพลตรีเจ้าแก้ววรัญญู เจ้าผู้ครองนครเชียงใหม่องค์สุดท้าย ถือได้ว่าเป็นทศวรรษแห่งการบูรณะครั้งสำคัญของวัดพระเจดีย์หลวงได้มีการรื้อถอนสิ่งปรักหักพัง แล้ววางป่าที่ขึ้นปกคลุมโบราณสถานต่างๆ ออก แล้วสร้างเสริมเสนาสนขึ้นใหม่ให้เป็นวัดสมบูรณ์แบบ ต่อมา พระเจดีย์หลวง ได้ถูกบูรณะปฏิสังขรณ์โดยกรมศิลปากร เมื่อวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๓๓ ใช้งบประมาณ ๑๕ ล้านบาท แล้วเสร็จเมื่อวันที่ ๓๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้ถูกวิพากษ์วิจารณ์หลายประเด็น เช่น การซ่อมแซมช่างจากเค้าโครงเดิม รวมถึงแนวคิดที่จะบูรณะปฏิสังขรณ์เจดีย์หลวงขึ้นใหม่ให้เต็มรูปแบบ หรือไม่หลงเหลือเค้าโครงปรักหักพังเนื่องจากแผ่นดินไหว

สำหรับวิศวกรไทย เจดีย์หลวงแห่งนี้ เป็นกรณีศึกษา เหตุแผ่นดินไหวในอดีต เมื่อ พ.ศ.๒๐๘๘ แต่สำหรับผม ขนาดใหญ่โตมโหฬารของเจดีย์หลวง ที่ก่อสร้างด้วยอิฐ ถือเป็นสิ่งสุดมหัศจรรย์ที่คนโบราณได้ฝากไว้บนผืนแผ่นดิน ผมเองรู้สึกอึ้งอึ้งใจเมื่อได้เห็นเจดีย์หลวง พอ ๆ กับเมื่อคราวที่ได้ไปเห็นปราสาทนครวัดครับ

เจดีย์หลวงเมื่อพ.ศ.๒๕๑๐ เป็นภาพที่ถือเป็นประวัติศาสตร์ เพราะเป็นหลักฐาน

แสดงเค้าโครง หรือสภาพก่อนบูรณะ (จาก www.fwmail.teenee.com)

วัดเจดีย์หลวง (ซ้ายไปขวา

บนลงล่าง) ๑. ด้านหน้า (มองจากทางเข้าวัด) เป็นด้านเดียวที่บันไดพญานาคมีลูกขั้นขึ้นไปถึงฐานประทักษิณ และ
 ชุ่มจรณา ๒. ๓. และ ๔. บันไดไม่มีลูกขั้น เศียรพญานาคบางแห่งชำรุด รูปที่ ๔. เป็นด้านหลังของเจดีย์ ๕. รอย
 พังทลายของเจดีย์ ที่ทำให้ความสูงร่วม ๕๐ เมตร เหลือเพียง ๔๐ เมตรเศษ หากเป็นเพราะแผ่นดินไหวจริง พอคาด
 เคาได้เลยว่า คลื่นแผ่นดินไหว (แหล่งกำเนิดแรงสั่นสะเทือน หรือแผ่นดินไหว) มาจากทิศใด หรือน่าจะมาจากรอย
 เลื่อนไคในแถบนี้ ๖. ซ้ำงคำที่ชำรุด คงเหลือเค้าโครงว่า ปูนปั้นรูปซ้ำงคำ ถูกก่อสร้างอย่างไร ๗. และ ๘. ซ้ำงคำที่
 บูรณะแล้ว หรือยังอยู่ในสภาพดี งวงห้อยตรง แต่ไม่จรดพื้น และ ๙. เจดีย์หลวงได้แสงแดด และเมฆฝน แลดู
 ยิ่งใหญ่จนข่มมนุษย์ให้ดูเล็กไปถนัดตา

วัดเกต

วัดเกต (ซ้ายไปขวา บนลงล่าง)

๑. และ ๒. พระอุโบสถ หลังนี้สวยงามมาก โดยเฉพาะราวบันไดที่เป็นพญานาค เลื้อยลงมาจากพระอุโบสถตามราวบันได แล้วพันตัวค่อนวักหัวกลับมาด้านหน้า ลวดลายปูนปั้นนูน และงานแกะสลักไม้กิ่งคางม อีกอย่างคือ ชุ่มประตูหน้าต่าง เครื่องไม้ ลวดลายแบบล้านนา ๓. อาคารเก่า เป็นโรงเรียนปริยัติธรรม หรือโรงเรียนสอนพุทธศาสนา สร้างตั้งแต่พ.ศ. ๒๔๖๒ ๔. อาคารอีกหลังหนึ่ง ครึ่งตึกครึ่งไม้ หลังคาได้สัดส่วนสวยงามมาก ๕. พิพิธภัณฑวัดเกต สะสมของโบราณ และภูมิปัญญาท้องถิ่น และ ๖. เจดีย์วัดเกต เป็นเจดีย์ทรงระฆังคว่ำบนฐานสูงย่อมุม

ใครช่วยกรุณาบอกผมที่ว่าวัดอะไร ผมทำ

บันทึกชื่อวัดหาย (ซ้ายไปขวา บนลงล่าง) ๑. ถึง ๓. พระอุโบสถหลังงาม ไม้ใหญ่โต และคดปดงประดับประดาพอสมควร ราวบันไดสีขาวสวยงาม ไม่มีพญานาค หรือจรเข้ หรือสิงห์ แต่เป็นลวดลายคล้ายกระจิงอย่างง่าย ๆ ๔. พระประธานในพระอุโบสถ ๕. บันไดนาค ที่ฐานของเจดีย์ด้านหลังพระอุโบสถ ๖. เจดีย์เหลี่ยมบนฐานสูงย่อมุม หุ้มทองเฉพาะตัวเจดีย์ส่วนบน ๗. และ ๘. ช้างค้ำ สังเกตดี ๆ ช่างผู้สร้างคงไม่รู้เทคนิคการถ่วงดุลอิฐ หรือศิลาที่เป็นวงช้าง วงช้างจึงมิได้ลอยอยู่เหนือพื้นดังเช่นที่วัดเจดีย์หลวง หากแต่ทอดยาวลงมาวางบนคอกบัวที่ช่างบรรจงตั้งใจทำไว้รองรับ

วัดพระสิงห์

วัดพระสิงห์ (ซ้ายไปขวา บนลงล่าง) ๑.

พระอุโบสถหลังนี้ใครรับ ที่เคยเป็นที่ประดิษฐานพระพุทธรูปสิงห์ ก่อนที่จะอัญเชิญไปกรุงเทพ ๒. ถ่ายจากมุมไกล เห็นอาจารย์คร. กำพลในภาพ และเจดีย์อยู่ด้านขวา ๓. ในพระอุโบสถ ไม่กล้าใช้ Flash เพราะเกรงจะรบกวน สามเณรหลายรูป ซึ่งศึกษาปริยัติธรรมที่โรงเรียนสอนพุทธศาสนาในวัดแห่งนี้ ๔. เจดีย์ครึ่ง มีรอกพาน้ำขึ้นไปตรง ด้วย แต่ผมไม่รอเพราะเห็นมีคนรออยู่มากแล้ว ๕. ช่องแสงและช่องลม คล้ายที่วัดนางพญา ศรีสังฆนาลัย และที่วัด หน้าพระเมรุ พระนครศรีอยุธยา แปลว่า คงเป็นรูปแบบที่นิยมในยุคสุโขทัย หรืออยุธยา ต่อเนื่องถึงกรุงศรีอยุธยา ตอนต้น ๖. นี่ก็เป็นสิ่งแปลก ไม่ได้พบเห็นบ่อยนัก คือบันได และประตูเล็กด้านข้างพระอุโบสถ หันขนานกับ กันใดหลักด้านหน้า แทนที่จะขึ้นลงด้านข้าง ๗. และ ๘. รูปเขียนที่ฝาผนังเป็นชีวิตความเป็นอยู่ของผู้คน และ ๙. ด้านหลังพระอุโบสถ

วัดคอยแม่เหี้ยะ (ซ้ายไปขวา

บนลงล่าง) ๑. ฟ้ายครึม ฝนกำลังจะตก อาจารย์คร. กำพลขับรถพามุ่งหน้าไปทางแม่เหี้ยะ ผ่านบริเวณที่เคยจัดงานพืชสวนโลก ขึ้นคอยไปยังวัดแห่งหนึ่งที่มีมองเห็นยอดเจดีย์สีทองอยู่ลิบลิบ ๒. ถึงวัด มีพระพุทธรูปองค์โต ฝน เริ่มทำท่าจะโปรย ต้องรีบวิ่งเดินวิ่งไปที่ประตูซุ้มกำแพงแก้ว ๓. (รูปใหญ่) พอก้าวเข้าไปก็แลเห็นเจดีย์สีทอง อร่าม ได้ยินเสียงเทพเพลงสวดมนต์ซ้ำ ๆ ซาก ๆ ๔. เดินออกไปที่ระเบียงด้านหน้า และเห็นสถานที่จัดงานพืชสวน โลก เห็นมีรถราหลายคัน คล้าย ๆ มีคน หรือมีงาน หรือกำลังเตรียมงานอะไรกันสักอย่าง และ ๕. ที่นำดินตา ดินใจมากที่สุดเห็นจะเป็นมุนี มองไกลออกไปเห็นเมืองเชียงใหม่ และเห็นท่าอากาศยานเชียงใหม่อยู่กลางโอบ

ล้อมของขุนเขา คล้ายอยู่ในก้อนอ่าง หรือกระทะ และเห็นอากาศขานสองลำที่กำลังร้อนลงจอด และกำลังจะขึ้นบิน หากฝนไม่ตกลงมาเสียก่อนก็คงจะได้ถ่ายรูปเครื่องบินแน่นอน

รูปเหล่านี้ถ่ายจากรถ บนเส้นทางที่เหี่ยวทะเลอนในเชียงใหม่ (ซ้ายไปขวา บนลงล่าง) ๑. ประตู (ช่วง) ท่าแพ อาจกล่าวได้ว่า ที่นี่ คือใจกลางเมืองเชียงใหม่ ๒. ถนนเลียบบึงแม่ น้ำ บึง (ใช้ถนนมณีนพรัตน์หรือเปล่าครับ) คันดิน ชากกำแพงเมืองเก่า จำได้ว่ารถวิ่งผ่านแจ่งหัวริน ๔. ท่าอากาศยานนานาชาติเชียงใหม่

จดหมายจากลูกศิษย์

เดือนตุลาคมปีนี้ ยุ่งยาก และเหนื่อยยากที่สุด เพราะมหาวิทยาลัยนเรศวรแทบไม่ได้เปิดเทอมสอบเสร็จ รีบตรวจ รวมคะแนน ส่งเกรดแล้วเปิดเทอมทันที เพราะเดือนธันวาคมจะต้องปิดสองสัปดาห์ ให้กีฬาแห่งชาติใช้สถานที่ ทั้งที่พัก และสนามแข่งขัน การสอนวิชาพื้นฐานทางวิศวกรรม (แนะนำวิชาชีวิศวกกรรม - Introduction to Engineering) ให้แก่นักศึกษาชั้นปีที่ ๑ ราว ๖๐๐ คน และสอนเขียนแบบวิศวกรรม (Engineering Drawing) นักศึกษาชั้นปีที่ ๑ อีกราว ๓๐๐ คนเศษ ยุ่งยากมาก วิชาแรกมีการบ้านที่ต้องตรวจ หรือรอกคะแนนทุกสัปดาห์ วิชาหลังเป็นการสอนครั้งแรก ต้องเตรียมตัวพอสมควร ยังไม่คุ้นเคย ตรวจงานก็ยุ่งยาก ยังไม่รวมสอนนักศึกษาชั้นปีที่ ๔ (วิศวกรรมขนส่ง และการออกแบบอาคาร) อย่างไรก็ตาม ปีนี้แปลก ยุ่งมาก แต่ทำงานได้มาก

Date: Wed, 29 Oct 2008 01:07:50 +0700

นานมาแล้วที่ไม่ได้ส่งข่าวถึง รศ.ดร.สถาพร โทคา สวัสดิ์ศรีรับอาจารย์หมกิติภูมิ จันท์สุริยศักดิ์ครับ ลูกศิษย์ที่เคยเรียนกับอาจารย์ ตอนอยู่นครศรี นครนี้ผมเรียนต่อที่ สถาบันเทคโนโลยีนานาชาติ สิรินคร ศรี เป็นลูกศิษย์ของอาจารย์ ศ. สมนึก ตั้งเดิมสิริกุลครับ ต้องขอบคุณอาจารย์มากนะครับที่เขียนใบรับรองให้ผมหลายครั้งมาก ไม่ว่าจะเป็นที่ AIT มจร ม.เกษตรฯ และมาลงเอยที่ SIIT เป็นผมคงรำคาญแน่ อาจารย์เป็นไงบ้างครับ สุขภาพดีขึ้นหรือยัง ยิ่งใกล้พักเรื่องแล้วไปพักผ่อนบ้างก็ดีนะครับ พูดถึงเรื่องเรียน ตอนนี้มีผมเรียนไปแล้วหนึ่งเทอมกำลังลุ้นเกรดอยู่ มาเรียนที่นี้เครียดอย่างที่ว่าอาจารย์เคยบอกไว้จริงๆครับ ไหนจะเรื่องpaperที่จะต้องส่ง ไหนจะเรื่องภาษาที่ไม่เอาไหนเลย และอีกอย่างที่นี่ก็มี Presentบ่อยมากเลยครับ ทำให้ผมที่เรียนกลางๆอยู่เหมือนกัน แต่ก็มีเรื่องดีอยู่บ้างครับ เพราะมีพี่จ้อยเป็นรุ่นพี่ที่จบมาจากสถาบันเดียวกันคอยให้คำปรึกษาอยู่ครับ พี่แกเก่ง พูดตรงและเร็วมาก เรื่องงานวิจัยที่ทำก็หนักเอาการเป็นเรื่องที่ไม่เคยได้เรียนมาก่อนเลย ทำให้เริ่มได้ช้าหน่อย นี่ก็จะทำ Lab แล้วครับ คงจะได้เขียน Paperในเร็ววันนี้ แต่ผมก็ยังภูมิใจนะ ที่ได้เป็นลูกศิษย์อาจารย์มาก่อน ไม่งั้นคงไม่รู้เรื่องเลย ต้องขอบคุณอาจารย์จริงๆ เห็นพี่จ้อยบอกว่าอาจารย์ยังไม่ไม่รูปสะพานพ่อบุญมาเมืองหรือครับ ไว้ใกล้ปีใหม่ผมจะไปถ่ายด้วยตัวเองและส่งไปให้ คงจะเป็นประโยชน์ในการสอนไม่มากก็น้อยครับ สุดท้ายในเดือนหน้าทีลูกศิษย์ที่มน จะรับปริญญาถ้าอาจารย์ว่างผมอยากเจออาจารย์มากครับ ด้วยความนับถือ กิติภูมิ จันท์สุริยศักดิ์ kitipoomc@gmail.com

สถาพรตอบ ผมจำกิติภูมิได้เสมอ และตลอดไป เพราะความที่เป็นเด็กตั้งใจเรียน เมื่อจะไปเรียนต่อ ก็ต้องคัดสินใจ เลือ ซึ่งก็เป็นธรรมดาที่ผมจะต้องอยู่อย่างเงียบ ๆ หากถามก็จะตอบตรงไปตรงมา ไม่มีหน้าที่หว่านล้อม หรือชี้แนะ อย่างไรก็ตาม หากคัดสินใจแล้ว ก็จะต้องพยายามทำให้สำเร็จ ปัญหาอุปสรรคในการเรียน หรือทำงาน เป็น ธรรมดาที่ทุกคนต้องประสบ ผมก็คงได้แต่ให้กำลังใจ สองสัปดาห์ที่ผ่านมา คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัย อุบลราชธานี เป็นเจ้าภาพร่วมอนุกรรมการปฐพี วิศวกรรมศาสตร์ และกับสมาคมคอนกรีตไทย จัด ประชุมคอนกรีตแห่งชาติ ผมพบ อาจารย์สมนึก (ท่านเป็นเพื่อนของเพื่อนสนิทผมคนหนึ่ง) ได้คุยกันถึงลูกศิษย์ ท่าน และลูกศิษย์ผมหลาย ๆ คนเมื่อปลายปี ๒๕๕๐ ลูกศิษย์ผมสมัย ปี ๒๕๔๒ กลับบ้านที่เพชรบูรณ์ ถ่ายรูป สะพานขุนผาเมืองให้ จนแล้วจนรอดผมไม่มีเวลาไปรับ สุดท้ายกลางดึกวันหนึ่งเกือบเที่ยงคืน ลูกศิษย์ผมคนนี้ ขับ รถมาจากอ่าวอุดม ชลบุรี รับผมที่ท่าอากาศยานดอนเมือง (มาจากพินิจโลก) เพื่อ ไปส่งที่การประชุมโยธาแห่งชาติ ที่พัทธา ก็ได้ถือโอกาสรับไฟล์คอนกรีตนั้นแหละ แต่ผมจำได้ว่าลืมขอบคุณเขา เพราะผมป่วย ทรมานทรมานในรถไป ตลอดทาง ไม่ได้ขอบคุณแม้แต่เรื่องรับส่ง และอาหารมื้อดี กว่าจะนึกได้เขาก็คงกลับบ้านแล้ว มหาวิทยาลัย นครสวรรค์ จะมีพิธีพระราชทานปริญญาบัตร ๒๗ พฤศจิกายน ผมคงไม่มีโอกาสไปไหน เพราะสอนวิชา Engineering drawing นักศึกษาปี ๑ทุกวัน ต้องรองกว่าภาระหน้าที่จะเสร็จสิ้น ซึ่งคงอีกไม่นาน หวังว่าจะได้พบกิติภูมิ และ เพื่อน ๆ อีก ในทุก ๆ ตารางนี้ของประเทศไทย สวัสดิ์ศรีรับ ป.ล. ภาณุวัฒน์ น่าจะชื่อจ้อย มิใช่จ้อย

Date: Tue, 28 Oct 2008 09:06:49 +0000

สวัสดิ์ศรีรับที่ป็อก สบายดีไหมครับ ผมไม่ได้ส่งและถามข่าวคราวที่ป็อกเลยนานแต่ก็อาศัยอ่าน เอ็กซ์ไฟล์ ครับ ดู เหมือนในช่วง 2-3 เดือนล่าสุดจะออกมาค่อนข้างถี่เหมือนเวลาไปสักหน่อยครับเห็นจะเป็นเพราะภารกิจของที่ป็อก ที่อยู่อยู่เหมือนเดิม เอมล่าสุดผมเรียนผ่านหมดครับ ก็น่าจะจบในปีการศึกษาปี นี้เวลาผ่านไปเร็ว เร็วจนน่าใจหาย จริงๆครับวางแผนว่าจะเรียนต่อในระดับปริญญาโทเลย เพราะดูความพร้อมหลายๆอย่างแล้วถือว่าเหมาะสม ที่ป็อกเคยให้คำแนะนำไว้ว่า ก็เหมือนขึ้นรถเมย์ถ้าว่างขึ้นได้ก็ขึ้นไปเลย ผมมองไกลๆแล้วรถเมย์น่าจะ ว่างครับ เอมนี้ผมสนใจวิชาเลือกของโยธาหลายตัว บางตัวเปิดใหม่ หัวข้อน่าสนใจมาก เช่น กระบวนการ คอมพิวเตอร์ที่ใช้ในงานโครงสร้างแต่เวลาไม่เอื้ออำนวยเท่าใดนัก ลงวิชานี้ไม่ได้ คงอาศัยไปนั่งเรียนนั่งฟังเอา ความรู้ เปิดหัวให้กว้างมากขึ้นครับ แต่ที่ลงเรียนเพิ่มเติมก็เป็น Building Design ที่นี้ไม่ได้เป็นวิชาบังคับ เป็นวิชา เลือกตัวหนึ่ง อ่านประมวลรายวิชาแล้ว ดูพอสมควรยอมรับว่าได้อ่านเอกสารที่ที่ป็อกกรุณาส่งมาให้ในรายวิชานี้ มีส่วนกระตุ้นให้อยากเรียนอยากรู้ จึงคัดสินใจเรียนอย่างไม่อยากเขิน ผมไม่แน่ใจว่าสำหรับวิชานี้มหาวิทยาลัยอื่น จัดเป็นวิชาบังคับหรือไม่ แต่ก็น่าแปลกใจว่าที่นี้(จุฬา) คนสนใจเรียนวิชาออกแบบน้อย ถ้าไม่ได้บังคับอย่างวิชา ออกแบบคอนกรีตเสริมเหล็กหรือโครงสร้างเหล็ก ก็จะมีคนเรียนน้อยมาก ส่วนใหญ่จะมุ่งไปทางสายงานอื่น ๆ ที่ป็อกเป็นอย่างไรบ้างครับ เห็นรูปมุมซ้ายล่างในเว็บไซต์ของที่ป็อกล่าสุด ดูองค์ประกอบข้างเคียงแล้ว น่าจะสอน หนังสืออยู่กระมังครับ ที่พักเพราะปกติจะเห็นรูปเก่าในอดีตเป็นเวลานานแล้ว ผมอ่านจดหมายของอาจารย์ยอด เยี่ยม เนื้อหาถูกใจผมมากครับ ในวันหน้าคงต้องขออนุญาตนำเผยแพร่ เหมือนดังเช่น เอ็กซ์ไฟล์ที่เคยขอเมื่อนาน มาแล้ว ขอให้ที่ป็อกมีสุขภาพที่แข็งแรงครับ สุขภาพจะดีอยู่ที่ผู้เป็นเจ้าของนะครับ ดูแลมากๆครับ สวัสดิ์ศรีรับ pound_worapon@hotmail.com

สถาพรตอบ ปอนด์ครับ อ่านเมล์ของปอนด์เมื่อตอนตี ๔ สองคืนที่ผ่านมา แต่ไม่มีแรงตอบ เอมนี้ยุ่งมากเพราะ ต้องสอน Engineering Drawing นั้นแหละครับ แต่ทุกอย่างเข้าสู่ระบบแล้ว ก็คงดีขึ้น ในสัปดาห์นี้ สัปดาห์หน้า เอ็กซ์ไฟล์เดือนกันยายน และตุลาคม ก็คงจะแล้วเสร็จเอมที่ผ่านมา ปรับปรุงตำรา Building Design ใหม่ เปลี่ยนไปจาก เดิมมาก จะส่งต้นฉบับ และ CD ไปให้ปอนด์ที่ปอนด์กำลังจะจบ และตั้งใจจะเรียนต่อ เชื่อว่า อาจารย์ยอด

ปอนด์ (ศ. ทักษิณ เทพชาตรี) คงจะแนะนำปอนด์ได้ แต่หากต้องการจะเรียนต่อที่ เอไอที ก็บอกนะครับ จะเขียนจดหมายรับรองให้ หาก GPA ในเกณฑ์ดี ก็จะได้ทุนสนับสนุนร้อยละ ๒๕ -๑๐๐ ของค่าเล่าเรียนทั้งหมด เดือนธันวาคม ที่พิษณุโลกเป็นเจ้าภาพกีฬาแห่งชาติ ต้องใช้สถานที่ในมหาวิทยาลัย จึงได้เปิดเรียนตั้งแต่เมื่อสองสัปดาห์ที่ผ่านมา แปลว่า เดือนธันวาคม จะมีวันว่าง หากปอนด์ว่าง ก็ขอให้ช่วยส่งข่าว จะเลี้ยงข้าวอีกสักมื้อเวลาผ่านไปเหมือนคิดปึกจริง ๆ ครับ เมื่อ สองเดือนที่ผ่านมา ได้รับ Message จากชาลีว่าเรียนจบแล้ว และตอนนี้กลายเป็นนายแพทย์ชาลี แล้วรูปข้างล่างหน้าแรกของเว็บ ถ่ายในห้องเรียน ในชั่วโมงสุดท้ายของวิชา คอนกรีตเสริมเหล็ก เมื่อสองภาคการศึกษาที่ผ่านมา โดยลูกศิษย์ครับ เลือกเพราะเป็นรูปที่ไม่ได้เห็นหน้าตา ซึ่งสื่อแสดงสุขภาพอันทรุดโทรม เทอมที่ผ่านมา วันสุดท้ายของการสอนวิชา การออกแบบอาคาร (๒๐ กันยายน ๒๕๕๑) ไม่สบายตัววม เป็นจ้ำเลือดคล้ายไข่เลือดออก ตาแดง และเหมือนมีเลือดออกที่เยื่อเมือกตา ตัวร้อน และเลือดกำเดาไหล หมอบอกว่าขาที่กินเข้าไป ทำลายผนังหลอดเลือด และทำให้ปลายหลอดเลือดหดตัว นึกไม่ออกเหมือนกันว่าหากมันไปทำลายผนังหลอดเลือดในสมอง คงไม่ใช่แค่เลือดออก ปานนี้หลับสบายไปแล้ว

จดหมายที่ยอดเยี่ยมมีทุกสัปดาห์แหละครับ ไม่กล้าพูดว่าด้วยความที่สนิท ต้องพูดว่า อาจารย์ท่านเมตตามากกว่า หากชอบ จะ Forward ไปให้ทุกฉบับ แต่หากจะเผยแพร่ ก็พิจารณารอบคอบนะครับ เพราะบางฉบับเนื้อหารุนแรง แต่หากไม่รุนแรงก็จริงจิง และคุณัน เป็นตัวตนที่แท้จริงของท่านอดีตนายกสมาคมสถาปนิกสยามท่านนี้แหละครับ

ที่ปัก (ป.ล. สำหรับผู้อ่าน ปอนด์ เป็นนิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นคนที่ไปติดต่อขออนุญาตอาจารย์ของเขา เพื่อขอให้ผมได้ใช้เอกสาร และสื่อการสอนในเวปไซต์ เพื่อสอนวิชาเขียนแบบวิศวกรรม ทำให้นักศึกษาได้ประโยชน์ เป็นอันตสมขมิโดยแท้ ปอนด์เป็นคนหนึ่งในไม่กี่คน ที่สะกดชื่อเล่นผมถูกต้อง ปอนด์เรียกผมว่าพี่ตั้งแต่เรียน ม.๓ หรือ ม.๔ ที่สวนกุหลาบวิทยาลัย ปีนี้กำลังจะจบการศึกษา ผมขอให้ปอนด์โชคดี ทั้งการศึกษา และหน้าที่การงาน)

สุนัขสี่ตัว

(ซ้ายไปขวา บนลงล่าง) ๑.

สุนัขขาวปรอดที่หน้าพิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ อุบลราชธานี หลังเทศกาลแห่เทียนพรรษา มันเดินตามผม ขณะผมมายืนรอขึ้นรถมหาวิทยาลัย เชื่อง และชื่อ เหมือนจะบอกว่า เมื่อวานนี้มีงานอะไรกัน เห็นผู้คนมากมาย มันอาจตื่นกลัว แต่อาจอึดท้อง ตั้งแต่วันนั้นผมพยายามพอกอาหารสุนัขชั้นดี (อาหารคนนั่นแหละ) ไว้ในกระเป๋า Notebook หากว่าพบบมันอีกจะแจกขนมให้มันอึดท้อง หรือหากหาเจ้าของไม่มี ผมอาจชวนมันกลับไปอยู่ที่บ้าน ๒.สุนัขที่คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี อาศัยแม่ค้า และนักศึกษาเกือหนุน ให้มีชีวิตได้ ดังนั้น ช่วงปิดเทอมจึงหิวโซ เป็นภาระของคนที่อยู่เฝ้าคณะฯ ต้องหาอะไรให้มันกิน ๓.สุนัขชราภาพที่วัดคอยแม่เหี้ยะ และ ๔.สุนัขที่วัดพระสิงห์ เชียงใหม่ครับ